3 TAČKE

Amar Pašić

Autor: Amar Pašić

Naslov: Tri tačke

Izdavač:

Mjesto izdanja: Sarajevo

Godina izdanja: 2025.

Tiraž: 300 primjeraka

Štampa:

Sva prava zadržana. Nijedan dio ove publikacije ne smije se reproducirati, pohraniti u sistem za pretraživanje niti prenositi u bilo kojem obliku ili na bilo koji način, elektronski, mehanički, fotokopiranjem, snimanjem ili na drugi način, bez prethodne pisane dozvole autora.

Sa autorom ove zbirke pjesama dijelim iskustvo studija književnosti na kojem smo se susreli i upoznali 2010. godine, pa je i svaka riječ koju mogu napisati o njegovoj knjizi neminovno osobnija od redovne uredničke bilješke o jednoj knjizi, tim više što znam da je ova knjiga jedna od Amarovih pobjeda. Ona se ne obazire na "velike stilske tendencije", ne upušta u pretenciozne, samosvrhovite i odavno dosadne eksperimente, ne teži – što je najvažnije – prevazići poeziju, nego biti samo ono što jeste najveća skromnost i ujedno najveća hrabrost pisanja u stihu. Odabir interpunkcijskog znaka za naslov jedne zbirke rijedak je postupak: za razliku od uskličnika i upitnika, takozvana "trotačka" kao da hoće sugerirati da je govor naglo zaustavljen i da se više nema šta za reći. Ipak, budući da ne naslovljava knjigu praznih stranica (što je svojevremeno također bio jedan od avangardnih postupaka) nego knjigu bogatu poezijom, naslov je, ispostavit će se, tu, takav kakav jeste, samo da bi bio iznevjeren: ova knjiga je upravo početak, a ne kraj govora – i utoliko znak povjerenja da je u jeziku još uvijek moguće izraziti sebe.

Matija Bošnjak

Ove, nadam se stihove, poklanjam onima koji nisu živi, a bili su mi krv, a i onima koji nisu mi bili krv, ali i onima koji su živi, a jesu mi krv, a i nisu mi krv – HVALA, bez vas ne bih mogao dalje.

A.P.

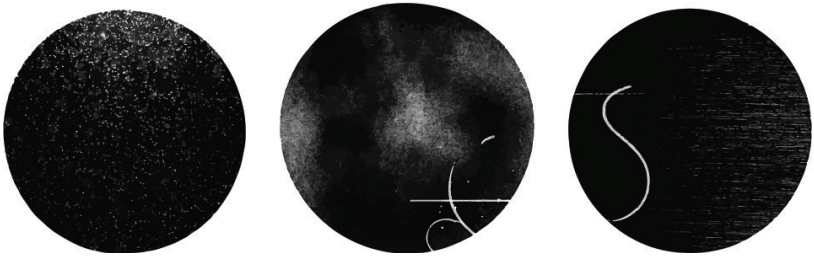

FUGA ZA JEDAN GLAS

Tuga, čest gost u duši mojoj
misli da će tu da bude zauvijek,
misli da će zauzeti mjesto na kojem
stoje snovi,
misli da će ona biti
za mene bolje umjesto udisaja,
koje nada nudi...

Oprosti, Bože, ali znam
često smisao postojanja gubim
dok život noćnom morom
slovim.

Tako hodim, ali ti znaš
da je tako jer se mnogo
bojim u danima svojim
dok hoću da budem
samo pod okriljem tvojim.

Da budem čovjek bolji
unatoč sklopci noćnih mora.

Često se pitam da li te išta
zna da boli, ali me strah

jer kiše koje padaju s neba,
znam da su suze milosti tvoje
za ove dane bezbojne, u tom
vrtlogu suludosti što gore
Ti nam daješ svjetlosti i boje
Ti nas čuvaš da ne prestanemo
davati koracima našim dovoljno nade!

SLOBODA

Zamišljam misao tako čistu, bez ijedne
trunke zlobe, jer znam – samo će tako
biti bolje, pa možda na kraju
smisao misli donese svoje darove,
možda između njih bude oslobođenje.
Sanjam ga, kao da nema kraja mogućnostima
u ovom svijetu satkanom od
Jada mladog Werthera i njegove
svjetske boli, ali i Don Quijotovih
Vetrenjača – možda!

Prepreden od događaja života
manjkavost mi često
zna biti sigurna smrt u
kobu života.

Sve ste to bezobzirno
uzeli vatu potrošivši
toliko dekadencije iz
naše nemenštine tej
da nitko nijitu, nazda
najucvi consoi kaka
vore dainjen novog te.
sjećanje je sa tamnija
ali kadu polzedam iz
naša stvarnost svakoga
dana je sve tamnija u
S

CRTICA

Svjetlost jenjava na tren
ali ne sanjam tren već vječnost
i smijeh koji mi ne daje
da osjetim jed! Sve je za pet...

SLUGA

Sumanut LUTAM dok sranja vlastita gutam
sanjajući kako ću uspjeti na samom kraju.
Potajno se nadam raju, iako često mislim
kako gorim u paklu! Šta je život
ako živim u strahu, u padu, ako ne posjedujem nadu? Onda,
Vjerovatno, i ne živim, hodajući sam mrtvac,
živi krah, sumnja i već unaprijed
pepeo i prah!

Organima vlada strava!

KRATKI TAOIZAM

Borba dobra i zla u meni žedni pa uzima
taoce, dušu, srce, mozak – svaki trenutak
probran, otežan, sada teži, da, znanjem
kako je to što rekoh istina za
svakoga! Boli i dalje ima kada zlo nastupi
u borbi jer ipak prljavo igra.
Ovaj moj život sama predigra
Izabiram ovdašnje prebirući
Po greškama
Za greške se kajem
ali
nisam znao drugačije
možda i kada
ti ovo kažem
jer „samo“ sričem
što srce želi da veli

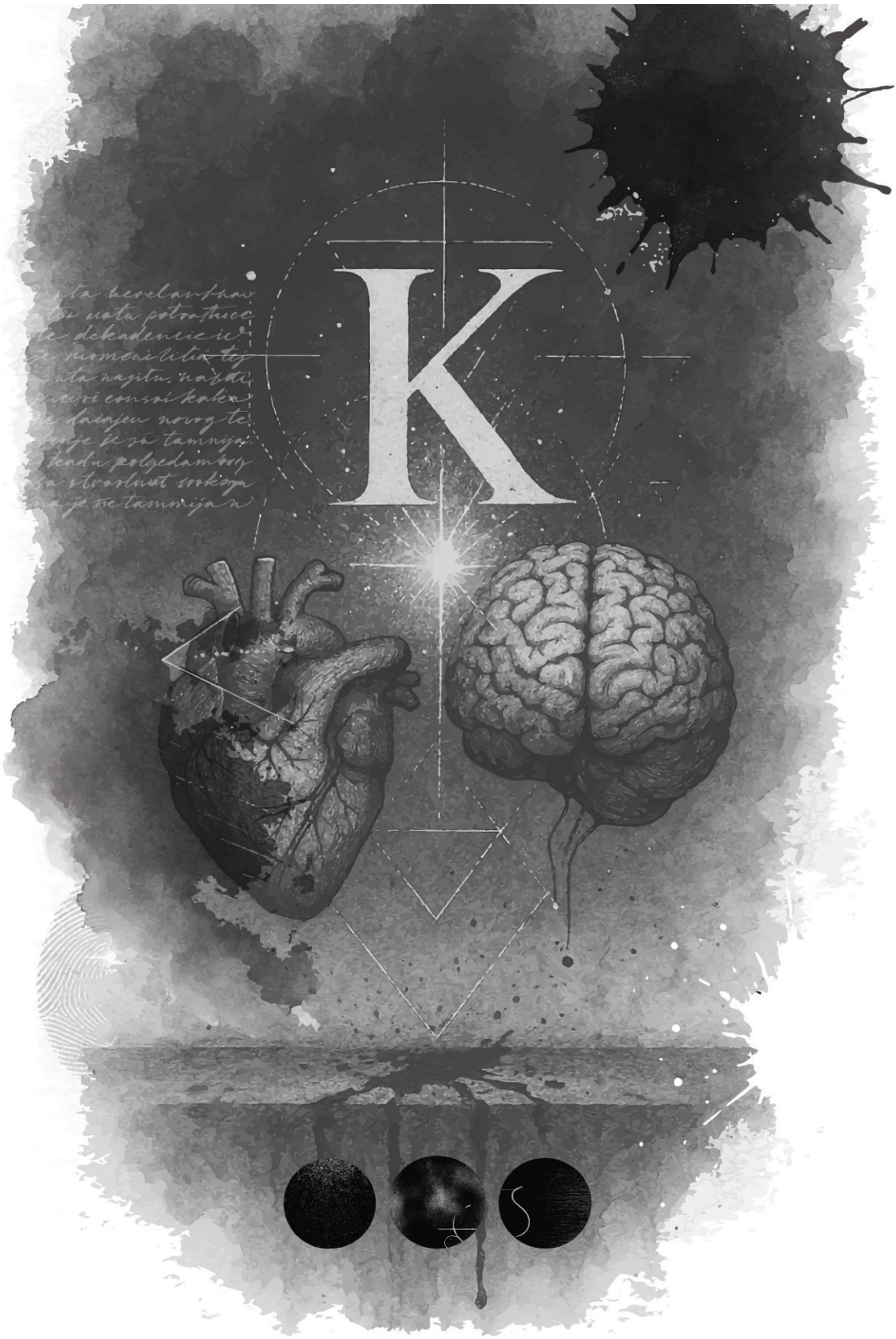
K

ISKAZ MASAMA

Nisam sušta istina, ali se laži pribojavam
dok samoćom sam sebe prilagođavam.
Prizma čista često svima nije tu, ali ja
kroz smisao te čistoće hoću da
gledam svoje ostvarene snove, negdje
iza svake đavolje more noćne.

Nažalost i dalje kiše padaju.
Srce pripada sve više strahu
dok teško podnosi javu, osjećaji kao da
kradu dane naše mase što stoje
iza vlade pa strah mi često
stoji i dalje, a sanjam da mi
biti bolje dok gazim staze
jave.

I

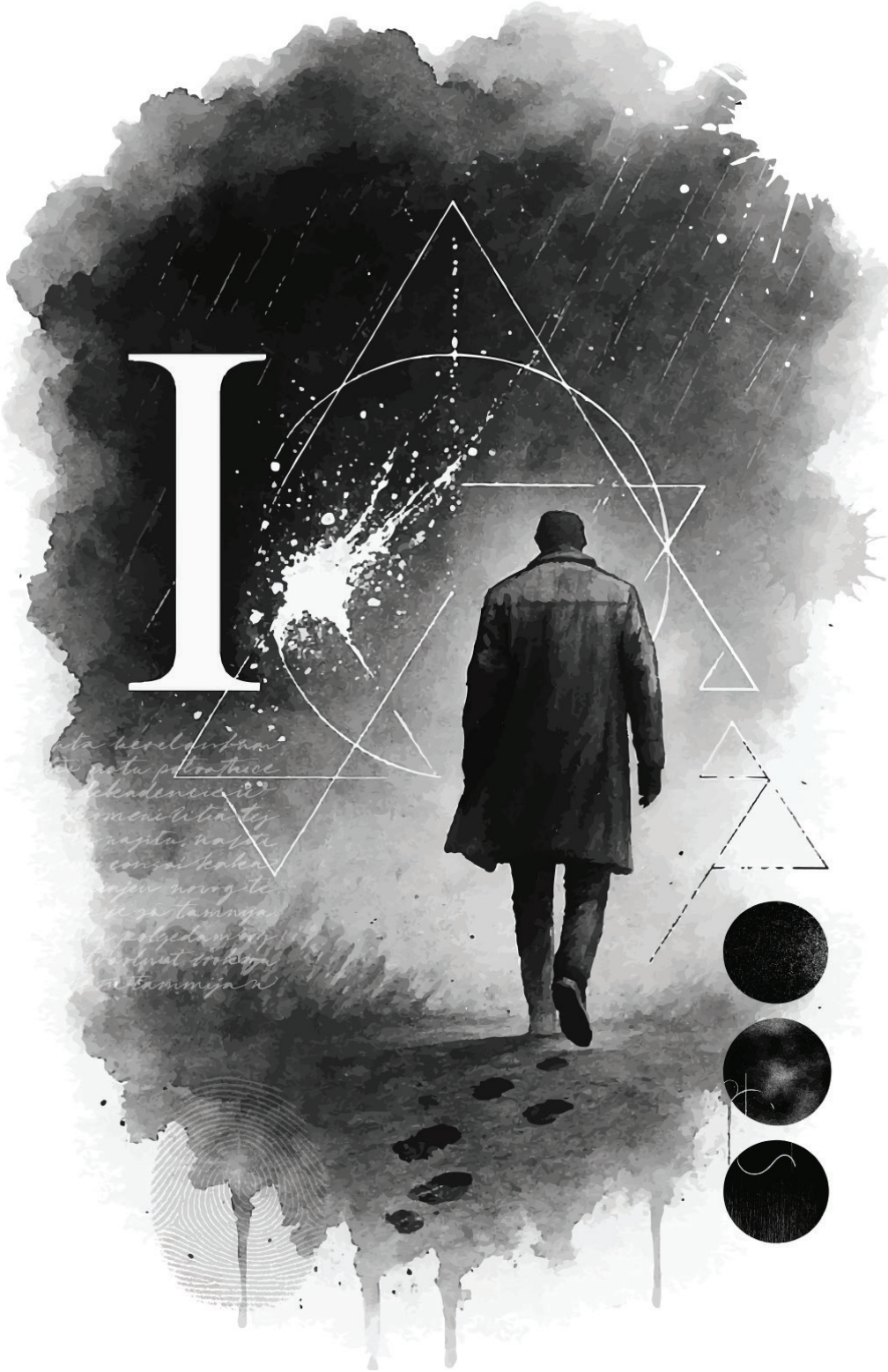

PRIJE I POSLIJE

Prije nego što sam uveo molitvu u svoju
svakodnevnicu imao sam drugačiju životnu
sliku – sada ne znam je li teža ili lakša,
ali je osjećaj sigurnosti sada tu često i
neće tek tako da prođe!

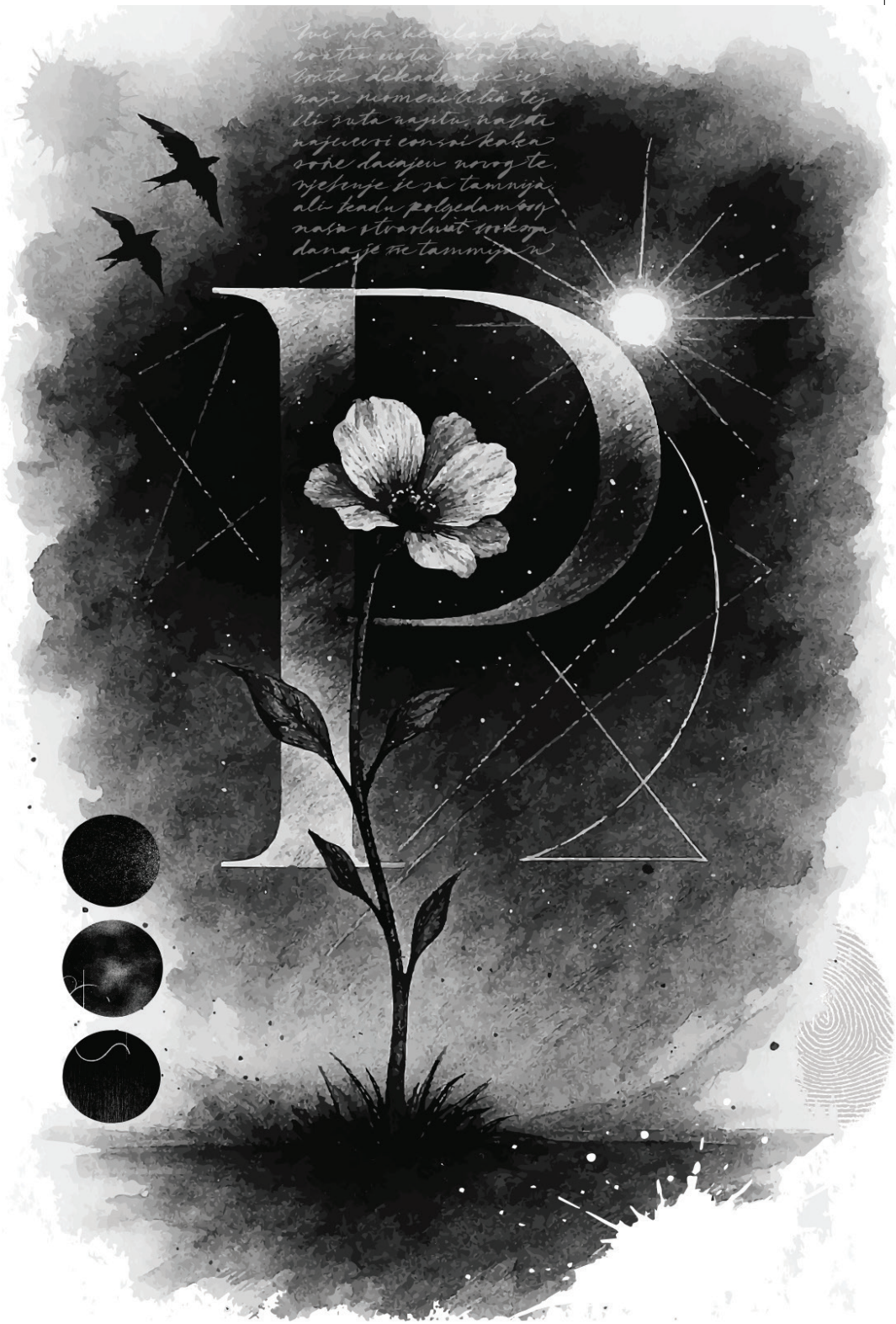

SPOZNAJA

Spoznajem, vjerujem da je spoznaja
za spoznavanje sebe, u biti, sebe onakav
kakav si i šta si zaista, najbitniji
korak ka izlječenju od „raka“,
ovog ranjenog novog svijeta, rješenje
je njena smislenost, prvakinja zvana
vjera u danima teškim, u vremenima
sastavljenim od odabranog nemira.

EMOCIJA

Osjetim neki pritisak, vjerovatno
zbog stalnog odgađanja svoga
života i životnog djela dok mislima
gađanje vježbam u prazno,
stalno zanimam se prošlošću
i svakim svojim padom, to mi
je hobi za stvarno.

Moji najbliži kažu da
se stalno borim u svome
paklu, pa im često teško
mogu reći da nisu u
potpunosti u pravu.

U jednom momentu ću
stati, shvatiti da nije pod
moranje patiti i u sljedećem
trenu moram shvatiti da
je sve u Božijem te
kako je njegovo mišljenje
zaista posljednje.

Sada kada je tama posljednji
put pala u pogledu

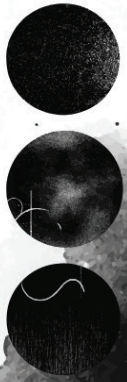

We sta bezelastan
ovitu svatu potrošače
brate dekadencie u
naše vremeni kišu tej
ili suta nazitu, nasti
najcvrsi consai kolea
sone daiajeu novog te,
vjetenje je sa tamnija
ali kadu polgelamiovo
nasa stvarlnyt srokom
dana je ne tammija u

E

života moga, život nije više
sastavljen od iskonskog
bola!

Simpozija eksplozija, implozija
inspiracija, nacija pasija
živi kao pasivna radijacija
što lagano truje, osim časnih izuzetaka
krasi čovjeka svakoga ideja
o tome kako ima načina
za živote bez pogrešnih puteva
dok putujemo danima uz, niz šuteve
svakoga dana „šut“ svako svoj
bira.

Oblici, pritisak o kojem
ovisi forma, svakoga krasi
drugačija prizma kroz
koju u crno-bijeli svijet gleda sa pažljivim
manirima svijetla dok je
u srcu leda na tone, poput glečera.

Zapečaćene mudrosti u kosti
negdje iza maske tijela čuče
negodujući, ali opet čekajći
marljivo svoj tren tačan da zasijaju.

Posebno posijano sjeme je
radom discipline čuvano
odavno od odabranih napada,
uzrok ataka uvijek je đavolji.

Smišljam poeziju
Od reda iskusnih
svojih padova
dok pitam čemu
se uopšte možemo
da nadamo dok
se gušimo
a znamo da plivamo?!
Sijamo u pogrešnim momentima
kao u inat smislu, u inat
svakom od Boga određenom
činu, čineći herezu prema
sebi na kraju krajolika
ovoga svijeta omeđenog
samo našim proizvoljnim
haramom.

Često žalim za potrošenima
vremenima uzalud
ponovno trabunjajući
svoje neke kvazi-istine,

negdje predaleko za
svhatanje u životu ovome
sada za sad,
kada za kad je vrijeme
odlično za iskreni pad prema
Onome koji život stvara,
Onome koji je vječan?!

Jesam li sretan
to drugovi moji znaju i
često, iskreno su sa
mnom zajedno sretni!

Možda sutra budem
samo stari stranac,
arhaično rečeno,
još jedan metuzalem.

Čekamo čekajući na izdah
Samo, zna nekad
biti posve strašno
Ali se držimo zajedno
Stalno kao da se
zlo desilo nekad davno
da više nije, niti važno.

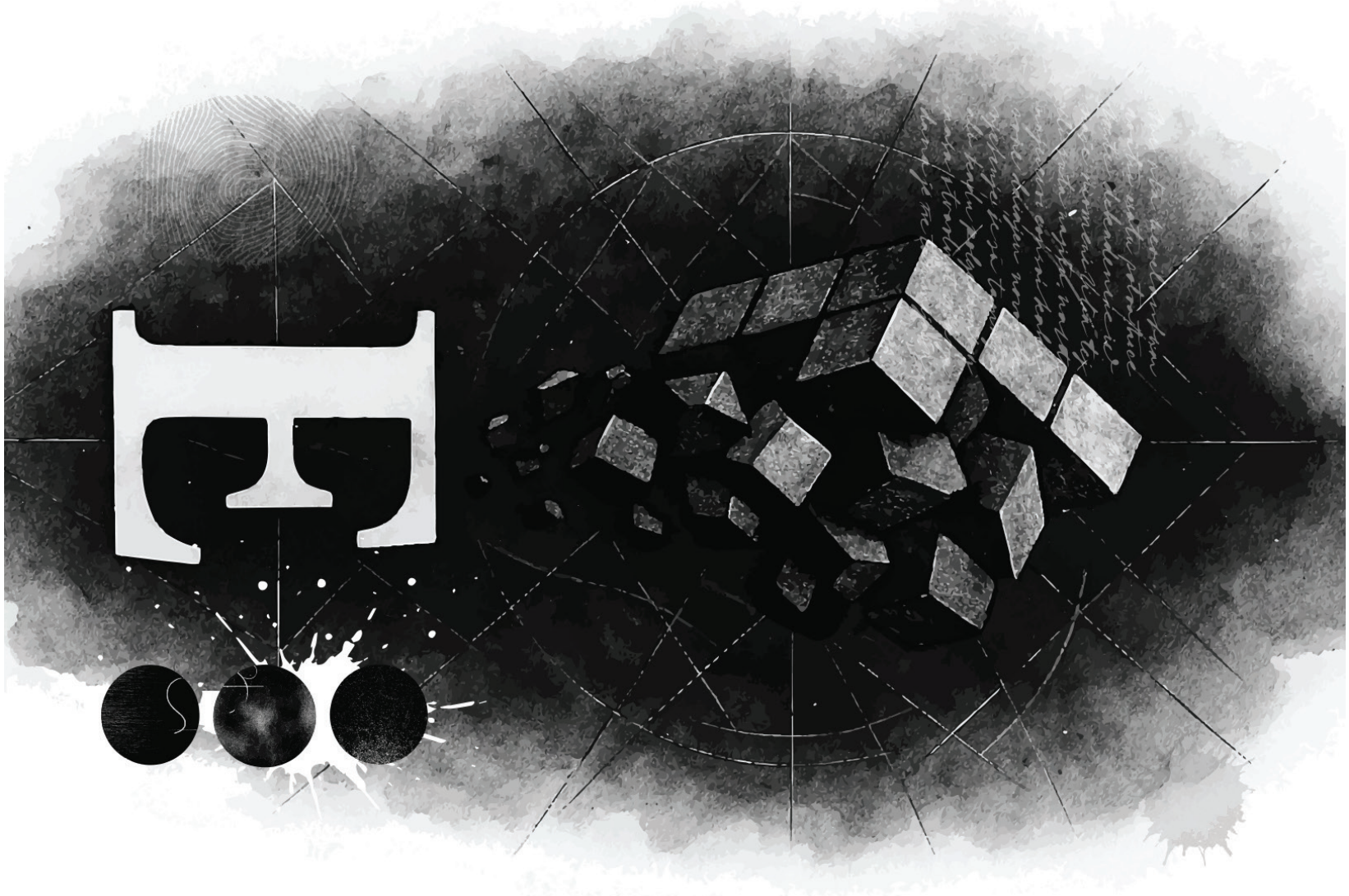

TAMA

Jedu me riječi sumnje „ modernog“
svijeta današnjice.
Šta mi tek nose sutrašnjice
naše dekadencije?

Pitam se zašto tražim tu
notu tame u svemu?
Mark Twain je dobro
rekao nema ništa gore
od mladog pesimiste!
Ali kada pogledam bolje
naša stvarnost svakoga dana
je sve tamnija!

T

SREĆA

Kada odjednom buka i vreva
stane, osmijeh se na licu
javi i sreća se sreće
stalno, javno i tajno dok
morimo VJEČNO

S
We ata heroelanthan
roate ata potoathice
Ivate dekadentie ie
naje nremenifliteä tej
eli zuta zaptu. nastat
najveksi consai kaka
sone daiaju novog te.
rjesenje je sa tamnija.
ali tendu pogledamosy
naša stvarlnut svokoga
dana je se tamnija ne

PITANJE

Jesu li svi ambisi isti?
Zašto je nemir stvaran?
Noćne more me moreći proganjaju
jake seanse potresa uma, odbijaju
svaki smisao odbijen u kraju stoji
i uvijek se srce nečega boji.

Moji najbliži znaju da sam
prošao kroz dosta toga, sam
pad, ustanak, rad i sabur kažu
da je dio svega, a znam, ne lažu.

Staviti ću tačku na kraj.

P
Ne ata bezelantan
zaitu ušla potrošnice
brate dekadencie ie
naše nemoći letiš tej
ili zvijezda nositu, nasla
najsretniji cursi katen
sone dannjen novog te.
rješenje je sa tamnija.
ali kadu pogledam svoj
nasa stvarnost sokoga
dana je se tamnija n

JA

Mislio sam nekada daleko u
sebi da se neću morati vratiti
ovim stranica, ali bez njih ne
mogu dalje, ne mogu i odmah
me bez njih nešto „prekine“
i sve stane.

Bit će bolje sve dokle god
san mora da traje!

SMISAO JEČI
NA MJESTU
BOLA ŠTO JE NEKAD
POJAM SVETI
PREMDA OSVETI SE
KARMA ČEŠĆE PA
OBRAZI GORE

ZAMIŠLJAM SE ČESTO DOK MINUTI PROLAZE
U NEKOM DRUGOM SVJETLU
NIJE LI SVE U VJEČNOSTI, NJENOM
JEKOM SVEDENO NA ISTO, BOL, KOŽU
I KOSTI?

J
Sve ata bezelanbaa
zoatu uata potrastice
brate dekadencije ie?
naše vremenu litia tej
ili suta zagitu. nafa
najcvri cansai kaka
sore daiaju novog te.
rjetenje je sa tamnija.
ali tadu polgedamoog
naša stvarlnot sookoja
dana je se tammija n

Na ovom mjestu kao da sam nekad bio.
Plivajući uz strah, shvatih agoniju
svoju koju sam u duši krio
dok pijem sebi omiljeno piće,
neki oblik noćne more zabranjene
da se pričaju sadržaji uz more litara kafe i ko zna koje
ispušene cigarete, aroma stvarnosti.
Niz osjećaja zamršeno, jednostavno
plete, ali nisu tako lijepe
gledam u njih, ali stvarnost
se odjednom kao postiđena sklanja
dok na scenu ulaže trud svoj
svaki moj san!

Bol me doziva, živahna iza okvira rama
tuđe pakosti, šta u biti čovjeka
čini radosnim, a šta pakosnim.
Kažu postoje načini da se sve uradi,
ali ko je u centru naklonosti
danas uopšte? Čovjek pošten je
često vođen pohlepom tuđom
koja ga podsvjesno mrcvari sve
dok pohlepni ne postanu u
očima mase pošteni, a
pošteni pohlepni.

J
Ovi ata kerelantaan
roitu uata potrathice
trate dekadencie ie?
naše nesmenilitä tej
lli zuta najitu, nasta
najuevri consai kaläa
zone daiajeu navog te,
rjeteuje se za tamnija.
ali kadu potgedamosy
nasa stvarluat sookoga
dana je se tammija n

LAKU NOĆ, GRADE

Vidim večeras opet nisi mirno
zaspao, vidi dječak koji uz tebe
skoro u čovjeka stasao.

Znam tvoja nadanja duboko
u sebi, a ti znaš za mene čak
kada sam negdje daleko, na
poljima snova u sjenci tebe.

Zamišljam često kako sam opet
bezbrižan kao dijete, dok često
zamisao tu na razmatranje
uzmeš ka sebi. Večeras zajedno
Boga molimo da zajedno
u sreći svoj kraj dočekamo.
Zar ne?

L

MUDROSTI, OPROSTI

Najteži su počeci. Valjda tek kada
napraviš prvi korak shvatiš da sve
što si trebao uraditi je upravo
taj prvi korak, jer kada njega
uradiš ti već imaš cilj.

Do prvog koraka je
sve muka. Strahovi koji
se gomilaju. Sumnja što
proždire, motivacija koja
nestaje, i to odmah nakon
što se pojavi, sve skupa jedna
količina papizjanije koja ti
je sve vrijeme bolja nego
ostvarenje cilja.

Bolja je, nego ostvarenje
ciljeva, takozvana zona komfora
u kojoj si na dnu dna i
u kojoj se osjećaš jadno, ali,
hej, na nastranost njezinu si
navikao. Ono, brate, ko će
se zajedno sa svim mogućnostima
koje ti zona, takozvanog

komforta pruža, kretati se
prema nečemu nepoznatom,
iako može biti da se
baš iza toga ćoška nepoznanice
krije ostvarenje
snova. Nah, bolje su noćne more navike. . .

NAVIKE

Ona kafa jutarnja uz desetak
cigara što me proždiru u
savjest tek naknadno, odvratno
i potpuno gadno – samim time
odmah ujutro cirkus, a glavna
atrakcija moj život zajedno
sa mnom koji glumim da
sam klovn. Krmeljam i sve
mi je bauk, ne dirajte me, u meni
vrišti, a sa druge strane željan
sam nježnosti. Živa parodija na
početke trilera gdje glavni
junak, a u ovom slučaju – ja, klovn,
ispija svoju jutranju kafu
da bi otišao na posao. Moj posao
odavno je da
proždirem samoga sebe!
Jednoga dana ću svoje okove
razbiti i postati slobodni
rob kod Boga, ali moram
jednostavno sam sa sobom
riješiti te prioritete, dobro
se posvađati sa svojim
morama i strahovima.

Vjerovatano me i Bog
gleda dok se nadam da
ću spas naći kod njega.
Moram to uraditi i zbog
Voljenih, jer tek tada ću moći
dići svoju glavu iz
tačke sramote i hodati
i dalje ponizno, ali uspravno,
te napokon, malo voljeti
sebe onakav kakav sam.

KUĆA SVJETLOSTI

Smisao opstanka opstaje smisleno u
maštovitim igrama u kojima nema
granica, život samom sebi parira.
Usput, dok objašnjava razloge tuga
i bolovanja.

Pisma rastanka, u životu
ih ima mnogo. Neka su
pisana, neka ostanu samo dio
jezika, dokle neka se u srcima
smire i zauvijek prešute,
osim kada u oči osobi
pogledaš i svoju sreću kroz
tren predaš dalje, neka
bude ostavština upravo ta
emocija.

Kažu da najbolje priče
nisu ispričane, niti su
ispisane na stranicama knjiga.
Vjerujem da upravo one žive
u srcu Boga!

Ušuškane u srcu njegovom

tu su zauvijek, sigurne i
one i njihov smisao i
njihov život. . .

SVJETSKI BOL

Sjedim u jednoj kafani, pijući
kafu, pušeći cigare, naravno,
jednu za drugom. Razmišljam
usput o boli svijeta dok
pišem ove redove za koje
ne znam gdje će me
odvesti, ali opet se nadam
da će me odvesti na
neko ugodno mjesto, a
usput bol svijeta će
nekada prestati, skroman
prema sebi vjerujem
da će se navedno
ipak desiti!

Kako sam ponovno pročitao
prethodne redove, shvatam da
u biti, do duše, malkice i
pošteno baljezgam. Može
biti upravo da mi je
to paravan za neko
bezvezno nezadovoljstvo – njemu
Neće više biti mjesta,
ako Bog da. Amin, stojim

u nekom bolu i znam da
je Amin kao dio molitve
upravo moje rješenje...

DOBRO JUTRO

Hvala Bogu, shvatio sam, da sam
doživio mnogo jutara. Neka jutra su bila
stvarno teška, dok neka su bila lijek
za ovu opštu prolaznost koja hrli
vječnosti.

Ovo jutro, nisam siguran u koju
bih kategoriju svrstao se. Možda je
negdje na granici između teškog
jutra i jutra kao lijeka. Što jednim
dijelom uopšte nije bitno jer
sam u međuvremenu shvatio
da je svako jutro Bogom dato.
Dovoljno je kad ustaneš
shvatanje da si opet živ
i da si još jednom udahnuo
dah koji će započeti novi dan.
I nije ovaj drugi dio o
jutru samim time niti
bitan.
Valjda su tu i ta teška
jutra da bi nas podsjetila
koliko smo nezahvalni na
onome što imamo, a ova

jutra što su lijek
momenti su kada se sjetimo
da smo živi i da dišemo,
u biti samim time još
jedno dobro jutro...
Dobro jutro!

NASILJE

Nije Božije nasilje, niti je od Boga zlo.
Nasilje je oblik zla, nekada potaknuto
šapatom đavola, a nekada samo naše
ljudsko, pod uslovom ako sebe mogu svrstati
pod ljude.

N

JA II

Ja ne znam gdje sam tačno
u svom životu stao, ali sada
znam da moram dalje krenuti.

Da li ću naći oproštaj, često
pitam se i šta je iza toga
pitanja u mome srcu.
Svaki put sakrije se vješto, da
li strah od toga što ću
postati – prah ili fakt da sam
često sam iako znam da dragi
Bog, zapravo, tu je i kada u
meni vlada krah ili samo želja
da patnji u srcu mom dođe
kraj, da shvatim smisao postojanja
i nađem put među labirintima
Svijeta ovoga? Mnogo je bilo u
koracima mojim ponora,
a sad mi nije jasno jesam li
uopšte izašao iz ijednoga
ikada jer tama dušu izjeda
i skoro svaki dah tamina
pobjeda, ali znam ako ništa
da kad-tad će biti objašnjeno

svima, ko je u srcu
imao Boga, u čemu je
smisao svega i koja je
svrha bola.

OSTAVLJEN

Osjećaj nemoći, prostire se cijelim
mojim tijelom, nečujno poput mrkle
noći. Šutim jer boli, šutim jer se
bojim. Šutnja olakšava, strah je
bolji nego kretanje prema naprijed.
Svoje navike obavljam, mehanički i
rutinski ustaljeno, ili možda navike
mene obavljaju, nemam
sigurnosti u tu teoriju. Samo
postoji trenuntak i u njemu
ja nebitan na tren, no planirao
sam izgleda momenat ovaj na
različite načine, natenane, što
bi naši stariji rekli. U biti
izvrsno se sabotiram. Sabotaža
je najviše usmjerena na sreću koju na tren osjetim.
Plovim po nemirnim vodama
da bih došao do daha, da
bih došao do dana kada će
sve biti uredu, no, vjerovatno
će tada doći i sigurni kraj
onoga što prepoznajemo kao
život. Život se nekada samo do
duše sanja, jerbo, ne znamo ga

živjeti.
Ostavljen na milosti. Ludilo koje
me vodi ne obećava baš neku
sreću, ostavljen tako šutim i jecajći plovim
i ne dajem šanse morama noćnim. Ostavljen, čekam trudeći
se, sa osmijehom, svoj kraj.
Ostavljen smatram sreću
ostavljajući teret, nepotreban
daleko od sebe.

Ne znam zašto posustajem, iako znam
ostavljen momenat mira je od
strane Boga za momenat kada
On bude smatrao da je
za mene, za nas, najbolje!

Moram se strpiti i kako bih
uopšte drugačije? Ostavljen nam
je izbor iako je
prestravljujuće, no izbor je izbor.

Sve ali kao i svaka
svijetla zvijezda polovnjace
kroz dekadencie u
naše vremenski lutaj
ali zato najsitu, najdu
najcrvenicomsoi kaka
sve daljeju novog te
rješenje je sa tamnija
ali kadu polgedamboj
naša stvarnost svakog
dana je sve tammija u

JEDAN OD ONIH DANA...

Jedan od onih dana kada sve bi
nešto učinio, ali nisi ni za šta.
Mogu samo čekati da prođe
ova tjeskoba, da nađem uz pomoć
Boga, rješenje za sve probleme.

Prekide me na tren
samosažaljenje i strahovanje
konobara, jer ipak u kafani
u kojoj sjedim skoro pa
skromno mogu reći da sam
domaći. Odmah sam mu se
indirektno izvinio, ali ja moram
ovim redovima olakšati svoj
život. Ovi redovi mogu
biti najteža stvar, ali su oni
moja ovisnost
koja mi pomaže da preživim
svoje greške i one granice
svojih mogućnosti kada
se pojave prepreke.

Dim po dim, cigarete me
postepno izjedaju. Moram

prestati,
no slabe sam volje prema
njima. Ne mogu se oko cigara
nikako dogovoriti sa sobom.

NEDOSTATAK

Kao zrak fale mi starci,
ali moram ostati jači od ove
životne situacije u kojoj se
valjda, samo trenutno nalazim
Nadati se da će sve biti ok.
Štaviše život mora biti u
jednom momentu ok.

Fale mi kada sa nekim
moram popričati. Fale mi
kada ustanem u samoći
Ovog prolaznoga svijeta.
Njihov gubitak ne bih
rekao da sam ikada
prežalio. Žaljenje bi trebalo
stati.

Bože, oprosti što se bojim.
Tražim oprost jer ti znaš
da se bojim onoga što je
bilo, onoga što jeste i
onoga što će biti. Hoće li strah
taj prestati, ti znaš najbolje.

Zvuk muzike me u isto
vrijeme uznemiruje i
smiruje. Molim se tiho
da panika prestane, svojim
dahom.
Sjećanja odjednom
su nestala, strahom
što je sinonim za
svejedno zamijeni sebe.

ZAMISAO (haiku)

Za misao misao dajem
Barem je to ideja
Trampe

Ne ota beselantam
roitu ota potrastuce
Srate dekadencie ie?
naše nomenaliti tej
ili suta nagitu, nasati
najeuevi consai kaka
sone daiajeu novog te.
Sjenje je sa tamnija.
ali kadu polgedamosy
nasastvarluat sokosa
dana je metamorija u

JUTRA

Ne znam koliko sam puto zaboravio
da se nasmijem samo zato jer
sam opet živ.

Pamtim ta jutra kada
osmijeha na licu nema, kada su
ispred samo vlastita razočarenja, tuga
pomiješana sa ogorčenjem.

Volio bih reći kako ona nisu
bila potrebna, ali sada znam
da su ona bila vrsta lijeka
Na putu izliječenja.

Kada kažem jutro, to jest da ih
pamtim, to su bila jutra
kada nisam spavao i kada
bi me vidjeli kako lutam, sam
potpuno, gradom.

POZNATA LICA

Odlaze odavno iz moga
sjećanja osobe, valjda je to cijena
zaborava. Neke zaboravim jer su
otišli po dio svoga zasluženoga
odmora, neke zaboravim od
vlastitoga umora.

Narav, naravno, teško se mijenja
a sa njom savjest moja.
Ona me grize jer nestala lica
nisam dovoljno volio. Shvatim
kada naprasto ode neko od
njih, ili se iznenada
opet pojave, a zaborav ih je
moje duše ponio sa sobom, prosto
kao da ih nije bilo,
na mjestu su za koje samo
zaborav zna.

Jedina razlika između tebe
i mene je što su nam različita
poznata lica i što je tvoj
i moj zaborav drugačiji

kada se iz našeg kutka sreće
gleda.

HAOS

Šutim, pokušavam utišati buku u svojoj
glavi, sav taj strah od mogućih glasova
što lobanju moju hoće da razbiju, unište
i unerede, moram izbiti nekako iz
svoje kuće koju duša nastanjuje.
Valjda se smisao neće izgubiti, otići i
zauvijek nestati. Moram ovo crnilo odagnati
od sebe zaozbiljno.

No, šta ako
Nemam snage
Da oproštaj
Više tražim dok
Tragam za
Onim što me
Muči, vječnost

Ovo je jutro puno
novih izgovora za ne probati.
Ovaj besmisao mora prestati, a ja moram
prestati gajiti ljubav, ovu mazohističku
prema njemu. Ili pobjeda ide
besmislu koji će me otjerati
u vlastitu sjenu ili će biti

poražen pa ću moći svijetliti
i svjetlost dijeliti.

SIMPOZIJ BEZ SMISLA

Simpatična igra, svrha se izgubila
u navodno otrcanim pravilima,
igra je svečano odjevena MORA i
prijatno otkriva privatno pa je
privatno u javnosti postalo
prijatno.

Mase se pale na igru
gdje nema više stida jer
ipak efekat mase je efekat
siguran za mnoge.

Počelo mi je stalno isto
izbijati iz smirenosti
moga svijeta, ali, da se
ne lažemo, i taj svijet je
produkt antipsihotik tableta
i psihoterapeuta!

Sustav sistema gdje moral sagorijeva
pred očima djece što odjednom
na sve bjesne je razlog razumu
da sa puta skrene, za vijeke.
Individua, sama, mala, skvrčena ječi

a jeka odbija ideje za vječne
i vječnost, jer ipak smrt čeka
dok slavimo, navodno život, kao
da ovdje nema kraja. Tako
smo samo brzi!

ZAMIŠLJAM PO KO ZNA KOJI PUT

Cijeli svijet kako spava zamišljen,
daleko od straha sniva, borba
je dobijena, cifra nije bitna,
dio smo svi istoga tima, glumci
unutar istoga dramskoga čina.

Nema više gladi, svi smo siti
niti smo horni više jedni drugima
krv piti koja danas teče poput
rijeka, ali moderni pojedinac
to ne može da vidi jer pogledi
su mu usmjereni na ono što na
TV-u vidi, na ono što kao
irget, rob mora svome gazdi da
pribavi, inače će vidjeti plač
svoga djeteta, vrisak emocija
žene što donese ljubav iz kosmosa.

Kapitalizam nije više među
nama, ne postoji nijedna
kasta, jednakost nije farsa
a pokušaji nisu badava.
Osjeća se nova snaga

na kraju dana

na kraju dana.

MOLBA EGU

Zamolio bih sebe da zaboravim
prošlost i da onda bude upravo
to, prošlost. Nadam se da ću uspjeti
ostvariti svoju molbu upućenu meni.
Dosta sam živio u njenoj tmurnoj
sjeni. Vrijeme da se krene u boj
sa rojem problema ispred.
Ne postoji vrijeme za čekanje
više se ne kajem jer kajanja
će sa ovoga puta biti
teška, a vjera, njen glas, ne znam hoće
li stići.
Zar se ja ne nadam
više? Zar me Boga nije opet strah?
Zar sam se u potpunosti predao?
Ne bih smio to uraditi jer
budućnost može biti tako svijetla,
čak i ovoga svijeta, a tek
onoga što slijedi, neću dati
da mi lik sijedi u čangrizavi,
namćorasti, tik vremena, tik
do kraja svega.
Čujem da kažu da mogu
bolje, vjeruju u moje kvalitete

zato ću trudom da uokvirim
svoje vrijeme, zaboravljajući na
vrijeme prošlo, fokusirajući se
na rješenje – RAD!

OSTAJE NADA

Spoznaja odmah poslije čina moje ljubavi
važi za problem jer radosti se bojim,
za sreću nemam neke postulate niti
specifične principe ili se samo tješim
da sam stoik koji bi da mu misao
stoji u borbi sa samim sobom.
Lupetam kroz nebuloze od mastila
dok prizivam bolju budućnost
kako za sebe tako i za druge.
Znam da i vrijeme pada
da je bolje biti vjeran istini
iako tada stradaš jer samo tako
znaš da si došao do kraja, da ti
ostaje nada.

NAPOMENA MENI

Tu negdje poslije padanja
rađaju se moja i tvoja
shvatanja. Uhvati se za uže
božije te ne daj da ti isklizne
tvoja želja. Prirodna, krajnja, zadnja.
Kolijevka vječnosti te budno čeka.
Oponašaj svjetlo, grij duše pored
sebe i to ne samo reda radi
već i radi mraka u sebi.
Njega se Jedinoga plaši
dok hodaš putevima razuma,
shvatanja tražeći sebe u
sebi jer u drugima je prekasno...

Sve oba heroelantna
rostro svatu potraštice
Svate dekadencie ie
naše momenti lišiš tej
ili suta zajitu, nazdi
najugsi comsai kaka
sože daiajen novog te
rješenje je sa tamnija
ali teadu polgedamoj,
naša stvarlnut sookoga
dana je se tammija u

STRAH

Neću popustiti dok ne dođem do tvoga
Kraja. Ne želim te kraj sebe
A ti vrištiš na mene jer te ostavljam,
Padaš na osnovnim stvarima, misliš
Da me to pokreče, oprosti ali
Mi ne trebaš jer odavno nisi
Strah koji bi trebao biti
Strah od greške prema Bogu

Iz ove beskonačne noćne vrste potraživanje brate dekadencije je naše vremenskih tej
Ili sutra najstu, nasta najcrvi consoi kaka sone daiajeu novog te sjekenje je za tamnija ali kada pogledamo naša stvarnost srokoga dana je sve tamnija u
S